

eller ej. Herved stilles Administrationen friere i sit Skøn over den paagældendes Kvalifikation. Jeg paaskønner i saa Henseende den Tilslutning, jeg har faaet fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg), som ogsaa vilde have foretrukket den Ordning, som det oprindelige Lovforslag havde opstillet.

Med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 10 og 11 skal jeg ikke udtale mig nærmere. Det er jo en Tilbageførelse til de Bestemmelser, som findes i Loven af 12te April 1892, og selvfølgelig kan man leve paa den Ordning. Fremdeles er jeg for mit Vedkommende heller ikke aldeles overtødet om, at det Forslag, som er stillet i Regeringsforslaget, træffer absolut den rette og eneste Vej, man bør gaa her.

Jeg kommer nu herefter tilbage til Ændringsforslaget under Nr. 12, der jo bundet i den Betragtning, som den ærede sidste Taler ogsaa antydede, at efter at Rigsdagen har sat sit Stempel paa Statsbanedriftens Ordning ved Lov af 12te April 1892, har den herved tillige faaet et Slags Medansvar for denne Institutions videre Udvikling, og det kan da være rimeligt, naar man i Henhold til Bestemmelserne i Loven af 1892 skal skride til en Revision, at man ønsker at drage Nytte af den Erfaring, som kunde være indvundet i de forløbne Aar. Jeg kan ganske slutte mig til den Betragtning og derfor ogsaa til Tanken om Nedsættelse af en Kommission. Skulde jeg gaa nærmere ind paa denne Kommissions Sættelse, vilde jeg sige, at den jo i alt væsentligt har Karakter af en parlamentarisk Kommission, ganske vist ikke i dette Ords almindelige Betydning. Men naar det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) i Gaar omtalte denne Kommission som en Regeringskommission, tør jeg dog vist henstille, hvorvidt denne Betegnelse er ganske adækvat, naar man henser til, at der i Kommissionen skulde sidde 14 af Rigsdagen valgte Medlemmer, men kun 4 regeringsvalgte. Naar denne Kommission i Betænkningen betegnes som en særlig sagkyndig Kommission, turde det vel ikke være ubeskedent at tro, at den dog ogsaa gennem disse 4 regeringsvalgte Medlemmer kunde faa et ret indflydelsesrigt Moment under sit Arbejde. Da man i Betænkningen henviser til det Kommissionsarbejde, som er foretaget i Sverige, med et forhaabentlig sikkert heldigt Resultat, skal jeg her gøre opmærksom paa, at det i Sverige egentlig ikke var nogen parlamentarisk Kommission. Den bestod af 6 Rigs-

dagsmænd og 6 uden for Rigsdagen, og jeg tager næppe fejl ved at sige, at af disse 12 Medlemmer vare mindst de 8 enten endnu knyttede til Banedriften eller havde været i ret fremtrædende Stillinger ved denne.

Den ærede Ordfører kom ved sin Omtale af denne Kommission i Gaar ind paa Spørgsmaalet om Grunden til, at man i Udvalget nærede Ønske om Nedsættelsen af en saadan Kommission, og for saa vidt jeg ikke misforstod den ærede Ordfører, var det grundet paa den Betragtning, at det ved Statsbanedriften kom an paa at tilfredsstille tre forskellige Fordringer. For det første: i videst muligt Omfang at komme Samfærdslen til gode, dernæst: at Banedriften ikke bør frembyde Fare, og endelig: at Banedriften bør give et nogenlunde anstændigt Resultat i pekuniær Henseende. Den ærede Ordfører anførte jo forskellige Anker, der Tid efter anden og meget jævnlige ere komne frem over Statsbanedriften, Anker, som jo i høj Grad ere blevne supplerede fra det ærede Medlems Side, som sidst havde Ordet i Dag. Jeg vil sige, at set i Relation til den Op-gave, som jeg antager, den eventuelle Kommission vil faa, synes jeg ikke, at disse tre Kriterier, den ærede Ordfører opstillede i Gaar, egentlig træffer det, det kommer an paa. Man vil vistnok indrømme, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Banedriften frembyder Fare, er et Spørgsmaal af aldeles teknisk Natur. Kommissionen vil nu ganske sikkert under sit Arbejde ikke kunne undgaa at komme ind paa Spørgsmaal af teknisk Natur, som den i høj Grad maa ønske besvarede fyldestgørende og tilstrækkelig populært af de sagkyndige, den har i sin Midte eller vil kunne tilkalde. Men der er jo ogsaa andre Hensyn, nemlig Hensynet til at tjene Samfærdslen og Hensynet til at faa et nogenlunde anstændigt — eller lad os sige fyldestgørende — Udbytte, og de to Sider af Sagen falde paa mange Punkter næsten fuldstændig sammen eller løbe i alt Fald ved Siden af hinanden. Det kan ikke nægtes, at hvis man forstaar dette Udtryk: at tjene Samfærdslen, i dets mere udvidede Betydning, hænger det i høj Grad sammen med det økonomiske Spørgsmaal ved Banedriften. For saa vidt den ærede Ordfører illustrerede Spørgsmaalet om, hvorvidt Banedriften kommer Samfundet til gode, ved at fremføre forskellige Anker mod den, at den i det hele skulde være for „fornem“ over for private, over for kommunale Havne, at den skulde være